

Sborové noviny

červenec-srpen 2018

Chci, abyste povzbuzeni v srdci a spojení láskou
hluboce pochopili a plně poznali
Boží tajemství, jímž je Ježíš Kristus;
v něm jsou skryty všechny poklady
moudrosti a poznání.

Koloským 2:2-3

- Úvodník: Očekáváme společně?
- Návrat k Písmu
- Raději by zemřel než by se umazal
- Sborový dětský den
- Narozeniny
- Oznámení

Chtěl bych se spolu s vámi zamyslet, zda se nezměnilo naše společné očekávání na Krista. Není pod vlivem moderního západního individualismu zkreslený náš pohled na Boha, Písmo a církev? Stalo se to, že lidé místo „můj sbor, kterého jsem součástí“ vnímají spíše „já“ a „tamten jejich sbor, do kterého chodím“. Jak se stalo, že „můj“ se změnilo na „jejich“? (Toto se nedělo mezi křesťany ani ve starověku, ani ve středověku, vzniklo to až v osvícenství, ale je to skutečně jediný důvod?) Epištoly nás vybízí k jednotě a zapojování se do společenství pomocí obrazů o *orgánech v těle* (1Kor 12), *pracovnících na stavbě* nebo *na poli* (1Kor 3). Často se stává, že pár schopných jedinců dělá ve sboru mnoho různých služeb až do úplného vyčerpání. Lidé skutečně mluví o tom, že by se „oni“ (myšleno aktivní křesťané) přece měli postarat, aby sbor duchovně i prakticky fungoval, přitahoval nevěřící a aby se v něm cítili dobře. Fráze jako: „nikdo to ve sboru nedělá“ o tom svědčí. Ale v momentě, kdy to začneš dělat ty, pak to „dělá sbor“. A o tom to je!

Pojďme se podívat na to, jak se některé aspekty křesťanské víry, které byly společné a veřejné staly osobní a soukromé.

Modlitba a společenství

Petr a Jan vystupovali o třetí hodině odpoledne -- hodině modlitby -- do chrámu. (Sk 3,1 ČSP) Nemělo by nás překvapit, že i apoštolové plní Ducha měli své zvyky a řád. Bylo pro ně přirozené se pravidelně scházet k modlitbám, stejně tak pro ostatní křesťany (*Denně zůstávali jednomyslně v chrámě...* Sk 2,46). O to zvláštnější je, že to byl židovský chrám a ne „čistě křesťanský“. První křesťané brali své židovství jako výsadu, vždyť stejně jako Židé uctívali jediného Boha a navíc konečně poznali zaslíbeného židovského Mesiáše. Ani ve Skutcích ani v epištolách jsem nevyčetl, že by se křesťané modlili „soukromě ve svém pokojíku“ (Mt 6,6). To mě vede k závěru, že se tato Ježíšova slova chápou špatně a slouží spíše jako výmluvy křesťanů, aby nemuseli být „jednomyslně v chrámě“. (A dále to znáte: „kde jsou dva nebo tři...“.)

Písmo

Vytrvale zůstávali v učení apoštolů a ve společenství... (Sk 2, 42 ČSP) Snad kromě nedělního shromáždění se vytratila touha po studiu Božího slova. Mnohé sbory zrušili své „biblické hodiny“ pro nezáměr. Křesťané si sami hledají svůj „šálek vyučování“ na internetu a sytí se tak vším možným. Chybí tak služebnosti, které dal Bůh výhradně do církve (Ef 4,11)!

Chvála

Připadá mi, že i ve chvále hledáme „svůj osobní prostor“. Znovu je tady posun od „my společně chválíme Boha“ na „já mám svůj osobní čas s Bohem“. První křesťané kromě toho, že zpívali chvály Bohu, taky zpívali jeden druhému – vyznávali tak věci o Bohu jeden druhému. *Mluvíce k sobě v chvalozpěvech, v oslavných zpěvech a v duchovních písních...* (Ef 5,19 ČSP) Moderní pojetí chval západních křesťanů je spíše starozákonní než novozákonní.

Evangelizace a misie

Myslím, že není třeba citovat ty známé verše o tom, že máme jít do celého světa a hlásat evangelium. Dnes berou křesťané evangelizaci jako „nepříjemnou nutnost“ a misii jako něco, co je pro pár „hyperaktivních jedinců“ v církvi. Jak zkreslené to je! My všichni jsme Ježíšovi svědkové a evangelizace a misie má být náš každodenní životní styl. *A všechno, cokoli činíte slovem nebo skutkem, činite ve jménu Pána Ježíše...* (Ko 3,17 ČSP)

Spása

V evangeliu Marka (2. kap.) si čteme zajímavý příběh o tom, jak skupina mladíků spustila střešou ochrnutého člověka, aby se dostal k Ježíši. Ještě zajímavější je, co si o tom čteme: *Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Synu, tvé hříchy jsou odpuštěny.“* (Mk 2,5 ČSP) Slyšíme dobře? Pro jejich víru mu byly odpuštěny hříchy! Naše pojetí spásy se stalo příliš osobní. Pojmy jako „osobní spasitel“ se v Písmu vůbec nevyskytují. Mesiáš byl pro první křesťany veskrze politický titul. Byl to někdo, komu jednou připadne vláda nad celým světem. *...Království světa se stala královstvím našeho Pána a jeho Mesiáše, jenž bude kralovat na věky věků.* (Zj 11,15 ČSP) Dnes je pojem spasitel (to je Mesiáš) chápán spí-

še jako nějaký „univerzální guru nehmotného vesmíru“. První křesťané se taky nemodlili „modlitby spasení“ a přesto byli spaseni, protože Kristu plně vydali své životy a následovali jej. Dnes se křesťané sice modlí „modlitby spasení“, ale nevydávají Ježíši své životy.

Očekávání na Ježíšův příchod

Jak už jsem psal v předešlém bodě, křesťané vždy očekávali Kristův druhý závěrečný příchod, kdy bude konec všem věcem a kdy se Ježíš ujme vlády a soudu. Aby Kristus přišel, musí přijít „náprava všech věcí“ (Sk 3,21). Pevně věřím, že ani Kristův příchod není „soukromou záležitostí“. *Vždyť celé tvorstvo toužebně vyhlíží a očekává zjevení Božích synů.* (Ř 8,19 ČSP) Kristus se ujme vlády nad světem, dojde ke vzkříšení, proměně těl a pak očekáváme *nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost.* (2Pt 3,13 ČSP) Společné očekávání křesťanů na Kristův příchod byla vždy jedna z nejdůležitějších věcí v církvi. Očekáváme radostně na Pána? Pokud si chceme žít své životy a snít si své sny a nepočítáme přitom s Pánem už v tomto životě, pak je něco špatně.

Vyjděme z našich soukromých „duchovních sektorů“ a začněme už teď žít naplno pro Krista a jeho Království. Náš úděl není, abychom z tohoto světa utekli, ale abychom mu přinášeli Krista a jeho Království. Tak jak nás učil Ježíš se modlit, aby přišlo Jeho Království a Jeho vůle, tak jako v nebi, tak i na zemi. Naše dary a služba Bohu budou jednou v budoucnu znásobeny. A proto vás chci povzbudit: *buďte stále horlivější v díle Páně; vždyť víte, že vaše práce není v Pánu marná.* (1Kor 15,58 ČEP)

Jakub Koziel

obr. převzat z www.sborklecany.cz

Budu psát o jedné ze tří nejdůležitějších křesťanských disciplín – o čtení Písma (za druhé dvě považuji modlitbu a vztah ke společenství).

„Jsme spaseni Ježíšovou krví, prolitou na Golgotě, nikoli čtením Písma.“

„Nejsme pod Zákonem. Když si pár dní Bibli neotevřu, svět se nezboří.“

Ano, obě tato tvrzení platí. Nicméně platí i jiné tvrzení: „Pokud se nebudeš sytit Božím Slovem, duchovně neporosteš.“ Prostě bez Písma to nejde.

V současném světě vidím několik trendů, které čtení Písma příliš nepřejí. Mám pocit, že se obecně málo čte. Lidé dávají přednost vizuálním vjemům. Většinu informací dnes lidé čerpají z televize a z internetu, ne z novin a časopisů. Nicméně paradoxně se toho z televize dovídáme méně než z tištěných médií. Proč? Protože přijímáme příliš mnoho vjemů najednou. Naše šedá kůra mozková je sice zaregistruje, svým způsobem je „chápe“, ale její „operační paměť“ je natolik zaplněná, že už téměř nezbývá volný prostor pro hodnocení takto přijatých informací. Člověk získává mnoho dojmů a slyší málo pojmů. Má za to, že věci rozumí, a přitom je mnohem snáze manipulovatelný, než když čte noviny.

Čtení Bible je důležité. Důležitější než běžná televize, ale i než křesťanské vyučování na internetu nebo v nějaké křesťanské televizi. Nikdo za nás duchovně nevyzraje, a nikdo za nás nebude číst Bibli.

Jistě, čtení Bible samo o sobě nestačí. Slovo Boží musí být oživené Duchem svatým. Bez Ducha svatého se může stát literou, která zabíjí. Setkal jsem se s lidmi, kteří se cítili při čtení Písma obviňováni a měli dojem, že v něm čtou o svém zatracení. Ne, to nebylo obviňování, jehož autorem je Duch svatý. Byl to „nepřítel našich bratří“, který obviňoval.

Potkal jsem několik bratrů (a dokonce i pár sester), kteří byli v Písmu zběhlí, ale biblické verše používali jako dávky z kulometu. Ano, zabývání se Písmem samo o sobě není zárukou ničeho. Na druhé straně stále platí, že bez Písma duchovně nevyrosteš.

Jistě, když si čteš pravidelně, zakusíš dny, kdy tě nic nějak mimořádné neosloví. Na druhé straně každé čtení Písma je příležitost. Vystavujeme se Písmu a najednou, nečekaně, možná po třech „jalových“ dnech, se nás něco hluboce dotkne.

Kromě toho poctivá četba Písma působí „kumulativně“. Bible vykládá sama sebe. Když ji pravidelně čteme, něco se v nás ukládá. A Duch svatý nám to může v pravý čas připomenout, případně propojit s jinými místy v Písmu.

Když někdo v našem sboru na Maninách koncem sedmdesátých či počátkem osmdesátých let uvěřil, dostal malou Kralickou bibli v nehezkém modrém či zeleném obalu z PVC. Tehdy nebyl dostupný ještě ani ekumenický překlad, natož Studijní překlad nebo B21. A lidé neznali „kraličtiny“ se museli s archaickým biblickým textem nějak poprat. Rád ale vzpomínám na některé lidi, kteří tehdy uvěřili a do půl roku měli svou malou „kraličku“ ušmudlanou, zašedlou a trochu potřhanou. Byl to pro mě radostný pohled.

Zjistil jsem, že i k nám už dorazil trend, s nímž jsem se setkal poprvé v západní Evropě v devadesátých letech: Lidé si na domácí skupince nečetli Bibli, ale poslouchali nějaké CD nebo dokonce DVD s vyučováním nějakého křesťanského guru. Jednou jsem byl na takové domácí skupince ve Skotsku a slyšel jsem výborné slovo od Philipa Yanceyho. Přestože slovo bylo výborné, měl jsem pocit nepatřičnosti. Ti lidé se k Božímu slovu vztahovali už hodně zprostředkovaně. Mám obavy, že sami ho už moc neotvírali. Ostatně i v naší zemi jsem slyšel slova: „Když si čtu Písmo, moc tomu nerozumím. Raději si pustím nějaké kázání.“ Ojoj! Tudy cesta nevede! To „nerozumění“ musíš překonávat, ne před ním utíkat!

Chcete-li hodně jednoduchý návod, jak číst Bibli a něco z toho vytěžit, doporučuji přečíst si jednu kapitulu, a pak si nad ní položit dvě otázky. Jsou to otázky apoštola Pavla, které položil Ježíšovi, jenž se mu zjevil na cestě do Damašku. První zněla: „Kdo jsi, Pane?“ A druhá zněla: „Co mám dělat, Pane?“ Vraťte se tedy na počátek čtené kapitoly a položte si otázku, co se z ní dovídáte o Bohu, o Ježíši Kristu, o Duchu svatém. A pak znovu: Co byste po přečtení tohoto textu mohli začít dělat jinak než doposud?

Ne z každé kapitoly něco vytěžíte. Ale těžko uplyne týden, aniž byste něco nového z Písma pochopili.

Znovu opakuji: Čtení Písma samo o sobě z nikoho zralého křesťana neudělá. Na druhé straně nejvíce přinesla v dějinách církve ta hnutí, která kladla velký důraz na znalost Písma a která byla spjata se zdravým učením. Denominace, které nemají Písmo ve vážnosti, se ztenčují. To se dá statisticky dokázat. „Liberální“ církve dovolí téměř vše, ale členy vytrvale ztrácejí. Naplňuje se na nich slovo z Ozeáše 4:6: „Můj lid zajde, protože odmítá poznání. Ty jsi zavrhl poznání a já zavrhnou tebe; nebudeš mým knězem. Zapoměls na zákon svého Boha; i já zapomenu na tvé syny.“

Písmo je pro nás příležitostí setkat se s naším Spasitelem. Nedává nám odpovědi na všechny naše otázky, ale přináší nám vše, co potřebujeme pro zbožný život. Bylo nám dáno, abychom mohli uvěřit v Ježíše a našli život v jeho jménu (Jan 20:31).

Dan Drápal

Odkaz na článek:

<http://dan-drapal.cz/navrat-k-pismu/>

RADĚJI BY ZEMŘEL NEŽ BY SE UMAZAL

k zamyšlení

Jakýsi kníže pronásledoval bílého křečka na lovu poblíž širokého bažinatého příkopu. Když zvířátko doběhlo k příkopu, vrhlo se kňučící na zem, aniž by se pokusilo bažinou uniknout svému pronásledovateli. Kníže v údivu pozoruje podivné počínání zvířátka a táže se myslivce po příčině. „Bílý křeček,“ odpovídá myslivec, „raději prý zemře, nežli by zašpinil svou bílou srst.“ Dojatý kníže zvedl kňučícího křečka a dal jej odnést do svého zámku. Tam ho pak křeček z vděčnosti doprovázel jako psíček. Kníže si z chování bílého křečka vzal dobré ponaučení a od té doby jej měl ve svém znaku.

Lidé by si měli ve svém srdci uvědomit—neposkvřňovat se jako Daniel a bát se hřešit proti Bohu jako Josef v Egyptě. Raději trpět, zemřít, nežli se poskvřňovat jakýmkoliv hříchem. Hřích je k pohanění národům. **Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespatří Pána.** (Žid.12,14)

Zdroj: Slova pravdy a lásky

Připravila Milada Kožinová

V sobotu 2. 6. jsme mohli společně s dětmi oslavit jejich svátek. Pro děti jsme na sborové zahradě připravili několik úkolů, když je splnily, čekal na ně malý dáreček a sladká odměna.

Honza si pro děti připravil scénku. Děti se třeba dozvěděly, co dělat, když na ně v pralese zaútočí obrovský had či divoké včely. ☺ Honza scénku okořenil svými vtipnými hláškami, takže se dobře bavily nejen děti, ale i jejich rodiče. Velké díky patří také Evě a Tondovi, kteří přijeli na koních a děti si je mohly pohladit a taky se na nich povořit. Po programu nám vyhládlo a proto na nás čekaly grilované párky, které nám připravil Lešek a Jakub.

Doufám, že tento první ročník sborového dne děti nebyl posledním a už se těším na příští rok.

Všem, kteří se zapojili a pomáhali, patří velké díky!

Karolina Kozielová

The logo for Kristfest, featuring the word "Kristfest" in a stylized, handwritten-style font. The letters are white with a red outline, and the 'i' in "Krist" has a red dot.

GENERACE BEZE STRACHU

FEARLESS

21.-26.7.
2018

KONFERENČNÍ CENTRUM
IMMANUEL

WWW.KRISTFEST.CZ

Kontakt na registraci do **10.07.2018** :

Tereza Bubiková - tereza.bubikova@gmail.com, 739 584 133

Přes registrační systém pouze účastníky 10-15 let.

Ostatní na Kristfest Young **vítáme**, zvláště vedoucí dorostů a pracovníky s dětmi. Napište nám na mail sabera@hotmail.cz.

Registrace do **10.07.2018**

ZVEME VÁS NA
**DUCHOVNÍ
SOUSTŘEDĚNÍ**
APOŠTOLSKÉ CÍRKVE

„DOBŘÝ SLUŽEBNÍK“

"UDĚLEJTE, COKOLI VÁM ŘEKNE" JAN 2,5

14. - 21. 7. 2018

REGISTRACE MOŽNÁ POUZE DO 28. 6. 2018

WWW.ACREGISTRACE.CZ

VÍCE INFORMACÍ:
WWW.ACDS.CZ

**Sborové
noviny**

číslo 7 - 8, ročník 25

SbN vycházejí jako měsíčník pro potřebu AC v Karviné a jsou distribuovány zdarma. Jakékoliv příspěvky vždy vítáme! Články, recenze, slovo povzbuzení, svědectví a jiné můžete předávat osobně v kanceláři sboru anebo zasílat na uvedené adresy. Na schválení vyučujících příspěvků mají vyhrazené právo starší sboru a pastor.

Uzávěrka příjmu příspěvků do dalšího čísla SbN: **29. 8. 2018**

Apoštolská církev, Za Panelárnou 2481/2, 735 06 Karviná 6, č. tel.: +420 596 318 745
e-mail: ackarvina@volny.cz, web: www.ackarvina.cz, č. účtu 2200929323/2010